

Препорака бр. 122

Препорака за политиката за вработување, 1964 г.

Генералната конференција на Меѓународната организација на трудот,

Свикана во Женева од страна на Управниот орган на Меѓународната канцеларија на трудот, се состана на својата четириесет и осма седница на 17 јуни 1964 година, и

Сметајќи дека Декларацијата од Филадельфија ја признава формалната обврска на Меѓународната организација на трудот за промовирање меѓу различните земји во светот на програми за постигнување целосна вработеност и за подобрување на животните стандарди, и дека Преамбулата на Уставот на Меѓународната организација на трудот предвидува борба против невработеноста и обезбедување плата што осигурува соодветни услови за живот, и

Сметајќи дополнително дека во согласност со одредбите на Декларацијата од Филадельфија, Меѓународната организација на трудот има одговорност да го разгледа и да го земе предвид дејството на економските и финансиските политики врз политиката за вработување со оглед на основната цел дека сите луѓе, без разлика на расата, вероисповедта или полот, имаат право на материјална добросостојба и духовен развој во услови на слобода и достоинство, на економска сигурност и еднакви можности, и

Сметајќи дека Универзалната декларација за човекови права предвидува дека секој има право на работа, на слободен избор на вработувањето, на правични и поволни услови за работа и на заштита од невработеност, и

Имајќи ги предвид одредбите на постојните меѓународни конвенции и препораки за трудот со непосредно значење за политиката за вработување, особено Конвенцијата и Препораката за службите за вработување, 1948 г., Препораката за професионална ориентација, 1949 г., Препораката за стручна обука, 1962 г. и Конвенцијата и Препораката за дискриминација (вработување и занимања), 1958 г., и

Сметајќи дека овие инструменти треба да се вклучат во пошироката рамка на меѓународна програма за економска експанзија врз основа на целосното, продуктивното и слободно избраното вработување, и

Одлучувајќи да донесе определени предлози во однос на политиката за вработување, што се вклучени во осмата точка на дневниот ред на седницата, и

Утврдувајќи дека овие предлози треба да добијат форма на Препорака,

на деветти јули, илјада деветстотини осумдесет и шеста година, ја донесува следнава Препорака, што може да се наведува како Препорака за политиката за вработување, 1964 г.:

I. Цели на политиката за вработување

1.

(1) За целите на поттикнување на економскиот раст и развој, зголемувањето на животниот стандард, исполнувањето на барањата за работна сила и решавањето на проблемот на невработеноста и недоволната вработеност, секоја членка треба да формулира и да следи, како своја основна цел, активна политика наменета за унапредувањето на целосното, продуктивното и слободно избраното вработување.

(2) Оваа политика треба да има цел да осигури дека...

(а) има работа за сите лица што се достапни за работа и што бараат работа;

(б) таквата работа колку што е можно е попродуктивна;

(в) постои слобода на изборот на вработувањето и најцелосна можност за секој работник да ги стекне потребните квалификации за работата што е соодветна за него и да ги користи своите вештини и таленти на таквата работа, без оглед на неговата раса, боја на кожата, пол, вера, политичко мислење и национално или социјално потекло.

(3) Оваа политика треба соодветно да ги земе предвид стадиумот и нивото на економскиот развој и заемните односи меѓу целите за вработеноста и останатите економски и социјални цели, и треба да се спроведува преку методи што се соодветни на националните услови и практики.

II. Општи принципи на политиката за вработување

2. Целите на политиката за вработување треба да бидат јасно и јавно утврдени, секогаш кога тоа е можно, во облик на квантитативни цели за економски раст и вработеност.

3. Претставниците на работодавачите и работниците и нивните организации треба да се консултираат при креирањето на политиките за развој и користење на човечките ресурси и треба да се бара од нив да соработуваат во спроведувањето на таквите политики во духот на Препораката за консултации (индустриско и национално ниво), 1960 г.

4.

(1) Политиката за вработување треба да се заснова врз аналитички истражувања на сегашната и идната големина и распределба на работната сила, вработеноста, невработеноста и недоволната вработеност.

(2) Треба да се посветат соодветни ресурси на собирањето статистички податоци, на изготвувањето аналитички истражувања и на дистрибуирањето на резултатите.

5.

(1) Секоја членка треба да ја препознае важноста на надградбата на производните средства и целосниот развој на човечките ресурси, на пример, преку образование, професионална ориентација и обука, здравствени услуги и услуги за домување, и треба да вложи напори за постигнување и одржување соодветна рамнотежа на расходите за овие различни цели.

(2) Секоја членка треба да ги преземе соодветните мерки за да им помогне на работниците, вклучувајќи ги младите луѓе и на другите нови учесници на пазарот на трудот, во наоѓањето

соодветно и продуктивно вработување и во нивното приспособување кон променливите потреби на економијата.

(3) При примената на овој став треба посебно да се земат предвид Препораката за професионална ориентација, 1949 г., Препораката за стручна обука, 1962 г. и Конвенцијата и Препораката за службите за вработување, 1948 г.

6.

(1) Политиката за вработување треба да биде координирана со, и да се спроведува во рамките на севкупната економско-социјална политика, вклучувајќи го економското планирање или програмирање во земјите каде што тие се користат како инструменти на политиката.

(2) Секоја членка треба, во консултации со, и земајќи ја предвид самостојноста и одговорноста во определени области на, засегнатите работодавачи и работници и нивните организации, да го испита односот меѓу мерките на политиката за вработување и останатите поважни одлуки во сферата на економско-социјалната политика за целите на постигнувањето на нивното заемно надополнување и зајакнување.

7.

(1) Кога постојат лица што се достапни за работа и бараат работа, а за коишто не се очекува дека ќе има работа на располагање во разумно кратко време, владата треба да разгледа и да објасни со изјава за јавноста како ќе бидат исполнети нивните потреби.

(2) Секоја членка треба, во најголемата можна мера што ја дозволуваат нејзините достапни ресурси и нивото на економскиот развој, да усвои мерки што ги земаат предвид меѓународните стандарди во областа на социјалното осигурување и ставот 5 на оваа Препорака за да им помогне на невработените и недоволно вработените лица во текот на сите периоди на невработеност во исполнувањето на нивните основни потреби и на потребите на лицата што се издржувани од нив, како и да им помогне во приспособувањето кон можностите за идно корисно вработување.

III. Општи и селективни мерки на политиката за вработување

Општи согледувања

8. Проблемите со вработеноста, што може да се припишат на флукуациите во економската активност, на структурните промени и особено на несоодветното ниво на активност, треба да се решаваат преку...

(а) општи мерки на економската политика; и

(б) селективни мерки што се непосредно поврзани со вработеноста на поединечни работници или категории работници.

9. Изборот на соодветните мерки и нивното темпирање треба да се засноваат врз внимателно проучување на причините за невработеноста, со цел да се разграничат различните видови.

Општи мерки: Долгорочно

10. Треба да се осмислат општи економски мерки за унапредување на економија со постојан раст и разумен степен на стабилност, што го обезбедува најдоброто окружување за успехот на селективните мерки на политиката за вработување.

Општи мерки: Краткорочно

11.

(1) Треба да се планираат и да се спроведуваат мерки од краткорочен карактер за спречување на појавата на општа невработеност или недоволна вработеност што е поврзана со несоодветно ниво на економска активност, како и за неутрализирање на инфлациониот притисок што е поврзан со непостоењето рамнотежа на пазарот на трудот. Во времето кога овие услови се присутни или постои закана за нивната појава, треба да се преземе акција за зголемување или, кога е тоа соодветно, за намалување на приватната потрошувачка, на приватните инвестиции и/или на владините тековни или инвестициски расходи.

(2) Со оглед на важноста на темпирањето на противмерките, без оглед на тоа дали се насочени против рецесијата, инфлацијата или останатите неурамнотежености, владите треба, во согласност со националното уставно право, да имаат овластувања што го дозволуваат воведувањето или менувањето на таквите мерки во краток рок.

Селективни мерки

12. Треба да се планираат и да се преземаат мерки за изедначување на сезонските флукуации на вработеноста. Особено, треба да се спроведе соодветна акција за порамномерна распределба на побарувачката за производите и услугите на работниците што работат во сезонски занимања во текот на целата година или за отворање комплементарни работни места за таквите работници.

13.

(1) Треба да се планираат и да се спроведуваат мерки за спречување на појавата и растот на невработеноста и недоволната вработеност што произлегуваат од структурните промени, како и за унапредување и овозможување на приспособувањето на производството и вработеноста кон таквите промени.

(2) За целите на оваа Препорака, поимот **структурна промена** значи долгорочна и значителна промена што се случува во форма на промени на побарувачката, појава на нови извори за понудата, што може да бидат домашни или странски (вклучувајќи набавки на стоки од земји со пониски трошоци на производство) или нови производни техники, или, пак, промени во големината на работната сила.

(3) Двојната цел на мерките за приспособување кон структурните промени треба да биде...

(а) стекнување на најголемите можни придобивки од економскиот и техничкиот напредок;

(б) заштита од финансиски и други тешкотии на групи и поединци чијашто вработеност е погодена од структурните промени.

14.

(1) За оваа цел, и за да се избегне загубата на производството што е поврзана со доцнењата во пополнувањето на слободните работни места, членките треба да воспостават и соодветно да финансираат програми што ќе им помогнат на работниците да најдат и да се приспособат кон нови работни места.

(2) Таквите програми треба да вклучуваат...

(а) работење на ефективна служба за вработување, земајќи ги предвид одредбите на Конвенцијата и Препораката за службите за вработување, 1948 г.;

(б) обезбедување или промовирање установи за обука и преквалификација што се наменети да им овозможат на работниците да ги стекнат потребните квалификации за трајно вработување во занимањата што бележат раст, земајќи ги предвид одредбите на Препораката за стручна обука, 1962 г.;

(в) координирање на политиката за домување со политиката за вработување преку обезбедување соодветни капацитети за домување и јавни услуги во местата каде што има слободни работни места, и преку обезбедување субвенции за преселување на работниците и лицата што се издржувани од нив од страна на работодавачот или од јавните средства.

15. Посебен приоритет треба да им се даде на мерките што се наменети за решавање на сериозниот, а во некои земји и растечкиот проблем на невработеноста кај младите луѓе. Во аранжманите за младите лица што се предвидени во Конвенцијата и во Препораката за службите за вработување, 1948 г., Препораката за професионална ориентација, 1949 г., Препораката за стручна обука, 1962 г., треба во целост да се земат предвид трендовите на структурните промени, со цел да се осигури развојот и користењето на капацитетите на младите лица во однос на променливите потреби на економијата.

16. Треба да се направат напори за исполнување на посебните потреби на категориите лица што се соочуваат со посебни тешкотии како резултат на структурните промени или заради други причини, како што се повозрасните работници, лицата со попречености и останатите работници што би имале проблеми да го променат своето место на живеење или своето занимање.

17. Посебно внимание треба да им се посвети на потребите за вработување и примања на помалку развиените региони и подрачјата во коишто структурните промени засегаат поголем број работници, за да се постигне порамномерна распределба на економската активност низ целата земја и на тој начин да се осигури продуктивно искористување на сите ресурси.

18.

(1) Во случајот на структурни промени од исклучителен обем, мерките од видовите што се предвидуваат во ставовите од 13 до 17 на оваа Препорака може да биде потребно да бидат придружени од мерки за избегнување масовни и брзи релоцирања и за распределување на влијанието на промената или промените во разумен временски период.

(2) Во таквите случаи, владите, во консултации со сите засегнати страни, треба навремено да размислат за утврдувањето на најдобрите начини, од привремена или вонредна природа, за олеснување на приспособувањето на засегнатите индустрии кон структурните промени и треба да преземат соодветни активности.

19. Треба да се воспостави соодветен механизам за промовирање и олеснување на приспособувањето на производството и вработувањето кон структурните промени, со јасно дефинирани одговорности во однос на прашањата што се утврдени во ставовите од 13 до 18 на оваа Препорака.

20.

(1) Политиката за вработување треба да го земе предвид општоприфатеното искуство дека технолошкиот напредок и подобрената продуктивност резултираат со можности за поголеми слободни активности и поинтензивни образовни активности.

(2) Треба да се вложат напори за искористување на овие можности преку методи што се соодветни на националните услови и практики и на условите во секоја индустрија; овие методи може да вклучуваат...

(а) намалување на работното време без намалување на платите во рамките на Препораката за скратување на работното време, 1962 г.;

(б) подолги платени годишни одмори;

(в) подоцнежено вклучување во работната сила, комбинирано со понапредно образование и обука.

IV. Проблеми на вработеноста што се поврзани со економската неразвиеност

Политика за инвестиции и приходи

21. Во земјите во развој, политиката за вработување треба да претставува клучен елемент на политиката за унапредување на растот и правичната поделба на националните приходи.

22. За целите на постигнување брз раст на производството, инвестициите и вработеноста, членките треба да бараат мислење и активно учество од работодавачите и работниците и од нивните организации во изготвувањето и примената на националната политика за економски развој, како и за различните аспекти на социјалната политика, во согласност со Препораката за консултации (индустриско и национално ниво), 1960 г.

23.

(1) Во земјите каде што недостигот на можности за вработување се поврзува со недостигот на капитал, треба да се преземат сите соодветни мерки за зголемување на домашните заштеди и за поттикнување на приливот на финансиски средства од другите земји и од меѓународните агенции, со цел да се зголеми продуктивното вложување без тоа да го загрози државниот суверенитет или економската независност на земјите-кориснички.

(2) За целите на рационалното искористување на ресурсите што им се достапни на овие земји и за зголемување на вработеност во нив, во најголема можна мера, би било пожелно тие да ги координираат своите инвестиции и останатите развојни активности со оние на другите земји, особено на земјите од истиот регион.

Унапредување на индустриската вработеност

24.

(1) Членките треба да ја земат предвид суштинската потреба за отворање претпријатија, јавни или приватни, што се засноваат врз достапните сировини и енергетски ресурси, што соодветствуваат на променливиот модел на побарувачката на домашните и странските пазари и што користат модерни технологии и соодветно истражување за да создадат дополнителни можности за вработување врз долгорочна основа.

(2) Членките треба да ги вложат сите напори за постигнување стадиум на индустрискиот развој што осигурува, во рамките на урамнотежената економија, максимално економично производство на готови производи со искористување на локалната работна сила.

(3) Посебно внимание треба да им се посвети на мерките за промовирање на ефикасното производство со ниска цена на чинење, диверзификацијата на економијата и рамномерен регионален економски развој.

25. Освен унапредувањето на модерниот индустриски развој, членките треба, во согласност со техничките барања, да ја разгледаат можноста за зголемување на вработеноста преку...

(а) произведување, или промовирање на производството на повеќе стоки и услуги за кои е потребен поголем труд;

(б) промовирање повеќе трудово-интензивни техники, во околности кога тие ќе овозможат поефикасно искористување на достапните ресурси.

26. Треба да се преземат мерки...

(а) за промовирање на поцелосното искористување на постојните индустриски капацитети до онаа мера до којашто тоа е во согласност со барањата на домашните и извозните пазари, на пример, преку пообемно воведување повеќекратни смени, при што треба да се посвети соодветно внимание на обезбедувањето погодности за работниците во ноќната смена и на потребата за обучување доволен број на клучните вработени за да се овозможи ефикасно работење во повеќе смени;

(б) за креирање занаети и индустрии од мал обем и нивно помагање во приспособувањето кон технолошките постигнувања и промените на пазарните услови, така што тие ќе бидат способни да обезбедуваат повеќе можности за вработување без да станат зависни од заштитни мерки или посебни привилегии што би го попречиле економскиот раст; за оваа цел треба да се охрабри развојот на задруги и треба да се вложат напори за воспоставување комплементарни односи меѓу малите и големите индустрии и да се развиваат нови пазари за индустриските производи.

Промовирање на руралното вработување

27.

(1) Во рамките на интегрирана национална политика, земјите со голема недоволна рурална вработеност треба да стават посебен акцент на општата програма за промовирање на продуктивното вработување во руралниот сектор преку комбинација од институционални и технички мерки што се потпираат во најголема можна мера врз напорите на засегнатите лица.

Таквата програма треба да се темели врз соодветно истражување на природата, зачестеноста и регионалната распределба на недоволната рурална вработеност.

(2) Основните цели треба да бидат креирањето стимулации и социјални услови што се поволни за поцелосно искористување на локалната работна сила во руралниот развој и подобрувањето на продуктивноста и квалитетот на производството. Средствата што се соодветни за локалните услови треба да се утврдуваат, кога е тоа можно, преку соодветни истражувања и иницирање повеќенаменски пилот-проекти.

(3) Посебно внимание треба да се посвети на потребата за промовирање на можностите за продуктивно вработување во земјоделството и сточарството.

(4) Институционалните мерки за промовирање на продуктивното вработување во руралниот сектор треба да вклучуваат аграрни реформи, приспособени кон потребите на земјата, вклучувајќи земјишни реформи и подобрување на аграрната структура; реформи на методите за оданочување на земјиштето; проширување на кредитните линии; развој на подобрени маркетиншки капацитети; и промовирање на задружното организирање во однос на производството и маркетингот.

Раст на населението

28. Земјите каде што населението бележи брз пораст, и особено оние земји во кои тоа веќе создава големи притисоци врз економијата, треба да ги проучат економските, социјалните и демографските фактори што влијаат врз растот на населението за целите на донесувањето економски и социјални политики што обезбедуваат подобра рамнотежа меѓу растот на можностите за вработување и растот на работната сила.

V. Активности на работодавачите и работниците во нивните организации

29.

(1) Работодавачите и работниците во јавните и приватните сектори, како и нивните организации, треба да ги преземат сите можни мерки за промовирање на постигнувањето и одржувањето целосно, продуктивно и слободно избрано вработување.

(2) Конкретно, тие треба...

(а) да се консултираат меѓусебно и, кога е тоа соодветно, со надлежните јавни органи, служби за вработување или слични институции, колку што е можно порано, за целите да договорат заемно прифатливи приспособувања кон промените во состојбата со вработеноста;

(б) да ги проучуваат трендовите на економската состојба и на состојбата со вработеноста, како и на техничкиот напредок, и да предлагаат, кога е тоа соодветно, навремени активности од страна на владите и јавните и приватните претпријатија што може да ги заштитат, во рамките на општите интереси, сигурноста на вработувањето и можностите за вработување на работниците;

(в) да промовираат пошироко разбирање на економската заднина, на причините за промените на можностите за вработување во конкретните занимања, индустрии и/или региони, и за потребата географската мобилност или мобилноста во однос на занимањата на работната сила;

(г) да се стремат кон создавањето клима што, без тоа да ги загрози државниот суверенитет, економската независност или слободата на здружување, ќе поттикне зголемување и на домашните и на странските инвестиции, со позитивни ефекти врз економскиот развој на земјата;

(д) да обезбедат или да бараат обезбедување капацитети како што се установите за обука и преквалификација и обезбедување на поврзаните финансиски надоместоци;

(ѓ) да промовираат политики за плати, надоместоци и цени што се во согласност со целите за целосната вработеност, економскиот раст, подобрените животни стандарди и монетарната стабилност, без загрозување на легитимните цели што се остваруваат од страна на работодавачите и работниците и од нивните организации; и

(е) да го почитуваат принципот на еднакви можности и третман во однос на вработувањето и занимањето, земајќи ги предвид одредбите на Конвенцијата и Препораката за дискриминација (вработување и занимања), 1958г.

(3) Во консултации и соработка, соодветно, со организациите на работниците и/или со претставниците на работниците на ниво на претпријатие, и со оглед на националните економско-социјални услови, треба да се преземат мерки од страна на претпријатијата за неутрализирање на невработеноста, да им се помогне на работниците да најдат нови работни места, да се зголеми бројот на достапните работни места и да се сведат на минимум последиците од невработеноста; таквите мерки може да вклучуваат...

(а) преквалификација за други работни места во рамките на претпријатието;

(б) трансфери во рамките на претпријатието;

(в) внимателно разгледување на пречките за зголемување на работата во смени и мерки за нивното надминување;

(г) известување на работниците чијшто работен однос треба да престане колку што е можно порано, соодветно известување на јавните власти и определен облик на заштита на примањата на работниците на коишто им престанал работниот однос, земајќи ги предвид одредбите на Препораката за престанок на работниот однос, 1963 г.

VI. Меѓународна акција за промовирање на целите за вработеноста

30. Членките, со соодветна помош од меѓувладините и останатите меѓународни организации, треба да соработуваат во рамките на меѓународна акција за промовирање на целите за вработеноста и треба, во своите внатрешни економски политики, да се обидуваат да ги избегнуваат мерките што може да имаат штетни последици за ситуацијата со вработеноста и општата економска стабилност во останатите земји, вклучувајќи ги земјите во развој.

31. Членките треба да придонесат за сите напори за проширување на меѓународната трговија како средство за промовирање на економскиот раст и зголемување на можностите за вработување. Конкретно, тие треба да ги преземат сите можни мерки за намалување на неповолните последици врз нивото на вработеноста од флукуациите на меѓународните трговски правила и проблемите со платниот биланс и ликвидноста.

32.

(1) Индустијализираните земји треба, во своите економски политики, вклучувајќи ги политиките за економска соработка и за зголемување на побарувачката, да ја земат предвид потребата за зголемување на вработеноста во останатите земји, особено во земјите во развој.

(2) Тие треба, онолку брзо колку што тоа го дозволуваат нивните околности, да преземат мерки за прифаќање на зголемиениот увоз на производи, било готови производи, преработки и полупроизводи, или, пак, примарни производи, што може економично да се произведуваат во земјите во развој, на тој начин промовирајќи ја трговската размена и зголемената вработеност во извозно ориентираното производство.

33. Меѓународната миграција на работниците заради вработување, што соодветствува на економските потреби на земјите на доселување и иселување, вклучувајќи ја миграцијата од земјите во развој во индустијализираните земји, треба да се олесни, земајќи ги предвид одредбите на Конвенцијата и Препораката за миграција заради вработување (ревидирана), 1949 г., и на Конвенцијата за еднаков третман (социјална сигурност), 1962 г.

34.

(1) Во меѓународната техничка соработка преку мултилатерални и билатерални канали треба да се посвети посебно внимание на потребите за развој на активни политики за вработување.

(2) За оваа цел, таквата соработка треба да вклучува...

(а) совети во однос на политиката за вработување и организацијата на пазарот на трудот, како суштински елементи во областа на општото развојно планирање и програмирање; и

(б) соработка во однос на обуката на квалификуван локален персонал, вклучувајќи го техничкиот и раководниот персонал.

(3) Програмите за техничка соработка што се поврзани со обуката треба да имаат цел да им обезбедат на земјите во развој соодветни капацитети за обука во земјата или во регионот. Тие треба, исто така, да вклучуваат соодветни одредби за снабдувањето со опрема. Како комплементарна мерка, треба да се обезбедат и капацитети за обука на државјаните на земјите во развој во индустијализираните земји.

(4) Членките треба да ги вложат сите напори за олеснување на ослободувањето од работа, како од владиниот, така и од невладиниот сектор, во соодветни временски периоди, на висококвалификувани експерти од различните области на политиката за вработување за работа во земјите во развој. Таквите напори треба да вклучуваат аранжмани што ќе направат ова прераспределување да биде привлечно за засегнатите експерти.

(5) При изготвувањето и спроведувањето на програмите за техничка соработка, треба да се бара активно учество на организациите на работодавачите и на работниците во засегнатите земји.

35. Членките треба да ја поттикнуваат меѓународната размена на технолошките процеси за целите на зголемување на продуктивноста и вработеноста преку средства како што се лиценцирањето и останатите облици на индустриска соработка.

36. Претпријатијата во странска сопственост треба да ги задоволуваат своите потреби за кадровско екипирање преку вработување и обучување локални вработени, вклучувајќи го и раководниот и надзорниот персонал.

37. Треба да се утврдат аранжмани, кога тоа е соодветно на регионална основа, за периодични дискусии и размени на искуства во однос на политиките за вработување, особено за политиките за вработување во земјите во развој, со соодветна помош од Меѓународната канцеларија на трудот.

VII. Сугестии во врска со методите за примена

38. При примената на одредбите на оваа Препорака, секоја членка на Меѓународната организација на трудот и засегнатите организации на работодавачите и на работниците треба да се раководат, доколку тоа е можно и пожелно, од сугестиите во врска со методите за примена што се утврдени во анексот.

АНЕКС

Сугестии во врска со методите за примена

I. Општи и селективни мерки на политиката за вработување

1.

(1) Секоја членка треба:

(а) да врши континуирано истражување за големината и распределбата на работната сила и за природата и обемот на невработеноста и недоволната вработеност и со нив поврзаните трендови, вклучувајќи, кога е тоа можно, анализи за:

(i) дистрибуцијата на работна сила по возраст, пол, група на занимања, квалификации, региони и економски сектори; можните идни трендови за секоја од овие категории; и ефектите на демографските фактори, особено во земјите во развој со брз раст на населението и влијанието на технолошката промена врз таквите трендови;

(ii) обемот на продуктивното вработување што е тековно достапно и веројатно ќе биде достапно во различни времиња во иднината во различните економски сектори, региони и групи занимања, земајќи ги предвид проектираните промени на побарувачката и продуктивноста;

(б) да вложува енергични напори, особено преку пописи и анкетни истражувања на примерок, да ги подобрува статистичките податоци што се потребни за таквите истражувања;

(в) да врши и да ги промовира собирањето и анализата на тековните показатели за економската активност, и проучувањето на трендовите во развојот на нови техники во различните сектори на индустријата, и во земјата и во странство, особено во однос на автоматизацијата, со цел, меѓу другото, да ги разграничи краткорочните флукуации од долгорочните структурни промени;

(г) да изготвува краткорочни прогнози за вработеноста, недоволната вработеност и невработеноста доволно рано и доволно детално за да обезбеди основа за навремена акција за спречување или поправање на невработеноста или на недостигот на работна сила;

(д) да спроведува и да промовира студии за методите и резултатите на политиките за вработување во другите земји.

(2) Членките треба да вложат напори за да им обезбедат на оние што се одговорни за колективното договарање информации за резултатите на студиите за ситуацијата со вработеноста што се спроведуваат во Меѓународната канцеларија на трудот и на други места, вклучувајќи ги студиите за влијанието на автоматизацијата.

2. Постигнувањето на социјалните цели на политиката за вработување бара координирање на политиката за вработување со останатите мерки на економско-социјалната политика, особено со мерките што влијаат врз:

(а) инвестициите, производството и економскиот раст;

(б) растот и распределбата на приходите;

(в) социјалната сигурност;

(г) фискалните и монетарните политики, вклучувајќи ги антиинфлациските и девизните политики; и

(д) промовирањето послободно движење на стоките, капиталот и работната сила меѓу земјите.

3. За целите на промовирањето на стабилноста на производството и вработеноста, треба да се разгледа можноста за поголемо искористување на фискалните или квазифискалните мерки што се наменети за вршење автоматско стабилизирачко влијание и за одржување задоволително ниво на приходи на потрошувачите и инвестициите.

4. Мерките што се наменети за стабилизирање на вработеноста може дополнително да вклучуваат:

(а) фискални мерки во однос на даночните стапки и инвестициските расходи;

(б) стимулирање, или ограничување, на економската активност преку соодветни мерки на монетарната политика;

(в) зголемена, или намалена, потрошувачка за јавни работи или други јавни инвестиции од фундаментална природа, на пример, патишта, железници, пристаништа, училишта, центри за обука и болници; членките треба да планираат за време на периодите на висока вработеност да имаат определен број проекти за јавни работи што се корисни но може да се одложат за време на периодите на рецесија;

(г) мерки од поспецифичен карактер, како што се зголемените владини нарачки за некоја конкретна гранка на индустријата во којашто рецесијата се заканува да предизвика привремено опаѓање на нивото на активност.

5. Мерките за изедначување на сезонските флукуации на вработеноста може да вклучуваат:

- (а) примена на нови техники што овозможуваат вршење на работата во услови под коишто тоа би било невозможно без таквите техники;
- (б) обучување на работниците што работат на сезонски занимања за комплементарни занимања;
- (в) планирање за неутрализирање на сезонската невработеност или недоволна вработеност; посебно внимание треба да се посвети на координирањето на активностите на различните јавни органи и на приватните претпријатија што вршат градежни работи, за да се осигури континуитетот на активноста за исполнување на потребите за вработување на работниците.

6.

(1) Природата на посебните тешкотии на коишто може да најдат лицата од категориите што се спомнуваат во став 16 на Препораката како резултат на структурните промени треба да се утврди од страна на надлежниот орган и треба да се препорачаат соодветни мерки.

(2) Треба да се преземат посебни мерки за обезбедување соодветна работа за овие групи и за ублажување на нивните тешкотии.

(3) Во случаите кога повозрасните или инвалидизираните работници се соочуваат со големи тешкотии во приспособувањето кон структурните промени, треба да се обезбедат соодветни надоместоци за таквите работници во рамките на системот за социјална сигурност, вклучувајќи, кога е тоа соодветно, пензиски надоместоци на возраст што е пониска од вообичаено пропишаната возраст.

7.

(1) Кога со структурните промени се погодени поголем број работници што се концентрирани во некое конкретно подрачје, и особено кога конкурентните предности на тоа подрачје како целина се влошени, членките треба да обезбедат и треба, преку предвидување ефективни стимулации и во консултации со претставниците на работодавачите и работниците, да ги охрабрат поединечните претпријатија да обезбедат дополнителни вработувања во тоа подрачје врз основа на сеопфатните политики за регионален развој.

(2) Мерките што се преземаат за оваа цел може да вклучуваат:

- (а) диверзификација на постојните претпријатија или промовирање нови индустрии;
- (б) јавни работи или други јавни инвестиции, вклучувајќи го проширувањето или основањето јавни претпријатија;
- (в) информирање и советување на новите индустрии во врска со условите за основање;
- (г) мерки за зголемување на атрактивноста на подрачјето за новите индустрии, на пример, преку повторно градење или подобрување на инфраструктурата, или преку обезбедување посебни кредитни линии, привремени субвенции или привремени даночни олеснувања, или обезбедување физички капацитети како што се индустриските зони;

(д) приоритетен третман при распределбата на владините нарачки;

(ѓ) соодветни напори за обесхрабрување на прекумерната индустриска концентрација.

(3) Таквите мерки треба да го земат предвид видот на вработеноста што различните подрачја, поради своите ресурси, пристапот до пазарите и други економски фактори, може најсоодветно да го обезбедат.

(4) Границите на подрачјата што добиваат посебен третман треба да се утврдат по внимателно проучување на можните последици за другите, особено соседните подрачја.

II. Проблеми на вработеноста што се поврзани со економската неразвиеност

8. Мерките за зголемување на домашните заштеди и за поттикнување на приливот на финансиски средства од другите земји, за целите на зголемување на продуктивните инвестиции, може да вклучуваат:

(а) мерки што се конзистентни на одредбите на Конвенција за принудна работа, 1930 г. и Конвенцијата за укинување на принудната работа, 1957 г., и се преземаат во рамките на систем за соодветни минимални стандарди на трудот и во консултација со работодавачите и работниците и нивните организации за користење на расположливата работна сила, придружена од минимум дефицитарни средства, за зголемување на стапката на зголемување на капиталот;

(б) мерки за пренасочување на заштедите и инвестициите од непродуктивните употреби на употреби што се наменети за унапредување на економскиот развој и вработеноста;

(в) мерки за зголемување на заштедите:

(i) преку скратување на несušтинската потрошувачка, земајќи ја соодветно предвид потребата за одржување адекватни стимулации; и

(ii) преку шеми за заштеди, вклучувајќи ги придонесните системи за социјална сигурност и шемите за мали заштеди;

(г) мерки за развој на локалните пазари на капиталот за олеснување на трансформирањето на заштедите во продуктивни инвестиции;

(д) мерки за поттикнување на реинвестирањето во земјата на разумен дел на добивката од странските инвестиции, како и за враќање и спречување на одливот на националниот капитал за целите на неговото насочување кон продуктивното инвестирање.

9.

(1) Мерките за зголемување на вработеноста преку поттикнување трудово-интензивни производи и техники може да вклучуваат:

(а) промовирање трудово-интензивни производни методи преку:

(i) анализи на работните процеси за зголемување на ефикасноста на модерните трудово-интензивни дејности;

(ii) истражување и дисеминација на информации за трудово-интензивни техники, особено во врска со јавните работи и градежништвото;

(б) даночни олеснувања и повластен третман во однос на увозните или другите квоти за засегнатите претпријатија;

(в) целосно истражување на техничките, економските и организациските можности за трудово-интензивни градежни работи, како што се повеќенаменските проекти за изградба на речните долини и за изградба на железници и автопати.

(2) При утврдувањето дали е трудово-интензивен некој конкретен производ или техника, треба да се посвети внимание на тоа со колкав удел капиталот и трудот се ангажирани не само во завршните процеси, туку во сите фази на производството, вклучувајќи го производството на материјалите, енергијата и останатите барања; треба, исто така, да се посвети внимание на тоа во колкава мера зголемената достапност на некој производ ќе генерира зголемена побарувачка за работна сила и за капитал, соодветно.

10. Институционалните мерки за промовирање продуктивно вработување во руралниот сектор може, покрај оние што се предвидени во став 27 на Препораката, да вклучуваат промовирање програми за развој на заедницата, што се во согласност со одредбите на Конвенцијата за принудна работа, 1930 г. и Конвенцијата за укинување на принудната работа, 1957 г., за поттикнување на активното учество на засегнатите лица, и особено на работодавачите и работниците и нивните организации, во планирањето и спроведувањето на локалните проекти за економско-социјален развој, како и за охрабрување на користењето во таквите проекти на локална работна сила, материјали и финансиски ресурси што инаку би можеле да останат неискористени или да се искористат непродуктивно.

11. Средствата што се соодветни за локалните услови за целосното искористување на локалната работна сила во руралниот развој може да вклучуваат:

(а) локални капитални градежни проекти, особено проекти што се поволни за брзо зголемување на земјоделското производство, како што се малите и средните градежни проекти за наводнување и одведување води, изградбата на капацитети за складирање и пристапни патишта и развојот на локалниот превоз;

(б) урбанизација и населување;

(в) повеќе трудово-интензивни методи за огледување, зголемување на сточарството и диверзификација на земјоделското производство;

(г) развој на други продуктивни дејности, како што се шумарството и рибарството;

(д) унапредување на руралните социјални услуги како што се образовните, станбените и здравствените услуги;

(f) развој на одржливи мали претпријатија и занаети во руралните области, како што е локалната преработка на земјоделските производи и производството на едноставни производи за широка потрошувачка и деловни средства што се потребни во областа.

12.

(1) Во согласност со став 5 на Препораката и земајќи ги предвид одредбите на Препораката за стручна обука, 1962 г., земјите во развој треба да вложат напори за искоренување на неписменоста и за промовирање на стручната обука за работниците во сите сектори, како и соодветна професионална обука за научниот, техничкиот и раководниот персонал.

(2) Треба да се земе предвид потребата за обучување на инструктори и работници за спроведување на подобрувањата и модернизацијата на земјоделството.